

vil den ærede Forsamling see, at selve Principet, at man nu i Kjøbenhavn skal gribe til en Bestatning efter Formue og Leilighed, ikke er bestridt af Noget, og jeg skal, da jeg fuldkommen billiger dette Princip, ikke finde mig foranlediget til at forsøgte det, saalænge det ikke principmæssigt maatte blive angrebet. Kun skal jeg bemærke, at det er to anerkjendte Sætninger, som gjenfaldigt ere indrømmede: paa den ene Side, at en Skat paa Formue og Leilighed, naar man kunde tænke sig en ideal Tilstand, vistnok ikke blot er den bedste, men ogsaa den eneste rigtige Skat, og paa den anden Side, at Bauskeligheden ved at bedømme en Andens Formue og Leilighed er saa stor, at det altid indeholder Møjligheden af at gjøre Uret imod Enkelte, hvorfor man ogsaa har fundet en Forsøning imellem disse to modstaaende, uimodsigelige Sandheder deri, at denne Skatteansættelse kun skal anvendes for at tilvebringe en forholdsvis ringe Deel af det hele Skattebeløb, der maa staaes tilveie. Det er derfor, troer jeg, med fuld Føie, at baade Magistraten og Borgerrepræsentanterne have andraget paa, saaledes at ikke blot een, men tre Indenrigsministre successivt have maattet høre sig for Nødvendigheden heraf, at bringe dette Princip til Anvendelse i Kjøbenhavn, hvorhos jeg skal bemærke, at det er Alle blitterligt, at i alle Landets øvrige Kjøbstæder er det en Hovedmaade, en Hovedskattebasis for at tilvebringe de communale Udgifter, og at her kun er Tale om at tilvebringe en forholdsvis ringe Deel af Byens Fornødenheder. Dette Spørgsmaal er strax, da den nye Communalanordning bragte større Liv ind i den communale Forvaltning, kommet under Forhandling, og jeg skal kun tillade mig yderligere at bemærke, siden det ikke er blevet nævnt i Udvalgets Betænkning, at det staaer i nær Forbindelse med den anden Ulempe, der træder Enhver i Minde, at den communale Valgret og Valgbarhed i Kjøbenhavn er indskrænket til et Begreb af Næringsbrugere, der altfor meget minder om den tidligere laugsmaæssige Tilstand, og jeg troer ikke at sige Noget for nærmelig, naar jeg paastaaer, at man ved at gennemgaae Valglisten til Kjøbenhavns Commune ikke faaer det Indtryk, man maatte vente, naar man be-

tænker, at det er Valgcorpset i Danmarks rigeste og meest intelligente By. Det er altsaa en dobbelt Uretfærdighed, troer jeg gjerne at kunne kalde det, at en meget stor Deel af dem, der i Ordets virkelige Forstand ere Borgere i Byen, — naar vi ved „Borger“ ikke ville forståaæ Haandværkere og Handlende alene, men derimod tager dette Ord i sit rette statsborgerlige Begreb og derved forstaaer ethvert selvstændigt, uafhængigt Familieovershoved, — aldeles Intet yder directe til de almindelige communale Goder, hvoraf den har lige saa stort et Gode som alle Andre, og paa den anden Side er aldeles udelukket fra Valgret og Valgbarhed til de communale Autoriteter. Imidlertid er det ganske klart, at selve Spørgsmaalet kan blive reist af theoretiske Grunde, men først trænge igjennem, naar den praktiske Nødvendighed er tilstede, og denne er aldeles uimodsiget og uimodsigeligt nu tilstede. Det er fuldkomment godtgjort, at der maa gjøres Udvei til en ikke ringe Tilvært af Resourcer, for at fyldestgjøre de communale Duesmed, og det er erkjendt fra alle Sider, at den hidtilværende Skattebasis, Skat paa Grundeieendom og Skat paa Næring, ikke, ialtsald ikke udelukkende, kan række dertil, og Intet er i alt Fald naturliggere end ved en saadan Hjelpekat, som bidrager dertil, at tilveiebringe et Beløb, der ikke i sin Totalitet er større, end at det, naar der finder en fornuftig og billig Fordeling Sted, ikke vil blive egentlig trykkende for Noget. Da vi her staae ved første Behandling af Sagen, altsaa kun have at bestille med de egentlige Principer i Loven, saa troer jeg, at det er denne Betragtning, som vi her bør holde fast ved. Der vil ved Sagens anden Behandling reise sig et meget interessant Spørgsmaal om det Forhold, hvori denne Hjelpekat skal stille sig til den tilsvarende Næringskat; men, da det knytter sig til bestemte Paragrapher, anseer jeg det ikke for hensigtsmæssigt her at foregribe Forhandlingen desangaaende.

**Indenrigsministeren:** Da den sidste ærede Taler fremsatte den væsentligste Deel af de Grunde, som turde bevirke, at Regeringen fra sit Standpunkt heller ikke kan gaae ind